

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 153/2025-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného G. Lehnert, s. r. o., Budova ORBIS, Rajská 7, Bratislava, proti postupu Súdnej rady Slovenskej republiky na 11. zasadnutí konanom 20. novembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 30 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 25 písm. c) a čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) postupom súdnej rady na 11. zasadnutí konanom 20. novembra 2024, ktorého výsledkom bolo neprijatie uznesenia o tom, že sťažovateľ spĺňa predpoklady sudcovskej spôsobilosti, ktoré dávajú záruku, že funkciu sudcu bude vykonávať riadne. Navrhuje rozhodnutie (výsledok hlasovania) súdnej rady, ktorým súdna rada na 11. zasadnutí konanom 20. novembra 2024 neprijala uznesenie v uvedenom znení, zrušiť a vec vrátiť súdnej rade na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vykonávajúci funkciu vyššieho súdneho úradníka na Okresnom súde Pezinok v roku 2023 úspešne absolvoval odbornú justičnú skúšku, avšak následne pre negatívne psychologické posúdenie neuspel v hromadnom výberovom konaní pre vopred neurčený počet voľných miest sudcov v obvode Krajského súdu v Bratislave. V roku 2024 sťažovateľ úspešne absolvoval hromadné výberové konanie pre vopred neurčený počet

voľných miest sudcov v obvode Krajského súdu v Bratislave, keďže „všetci členovia výberovej komisie zhodne vyslovili, že sa so závermi psychologického posúdenia nestotožňujú“.

3. Súdna rada na 11. zasadnutí konanom 20. novembra 2024 v rámci rozhodovania o predpokladoch sudcovskej spôsobilosti u kandidátov na funkciu sudcu z hromadného výberového konania neprijala uznesenie v znení „Súdna rada Slovenskej republiky prijala v súlade s čl. 141a ods. 6 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky na základe návrhu Kontrolnej komisie č. 6 Súdnej rady Slovenskej republiky a po vykonaní dohľadu podľa § 27hf zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov stanovisko: [REDAKOVANÉ], kandidát zaradený v databáze Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky pre obvod Krajského súdu v Bratislave, spĺňa predpoklady sudcovskej spôsobilosti, ktoré dávajú záruku, že funkciu sudcu bude vykonávať riadne.“, keďže zaň nehlasovala nadpolovičná väčšina všetkých jej členov podľa § 6 ods. 6 zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnej rade“). Súdna rada bola uznášaniashopná, pričom 9 členov súdnej rady hlasovalo za návrh uvedeného uznesenia, 1 člen súdnej rady bol proti návrhu uvedeného uznesenia a 6 členov súdnej rady sa zdržalo hlasovania; 2 miesta v súdnej rade sú dlhodobo neobsadené.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že neprijatie uvedeného uznesenia (bod 3) súdnou radou má pre neho rovnaké účinky, akoby bol návrh takéhoto uznesenia zamietnutý, resp. akoby súdna rada konštatovala, že predpoklady sudcovskej spôsobilosti nespĺňa. Výsledkom hlasovania súdnej rady vznikol stav, keď nemôže vykonávať funkciu sudcu a pokiaľ ju chce vykonávať, musí požiadať o zaradenie do ďalšieho výberového konania a od začiatku ho absolvovať.

5. Nevie, aké okolnosti ho z pohľadu súdnej rady vylučovali z výkonu funkcie sudcu, domnieva sa však, že dôvod jeho vylúčenia spočíval v záveroch (prekonaného) psychologického posúdenia, keďže počas rozpravy ho jedna členka súdnej rady konfrontovala s otázkou vypracovania kontrolného psychologického posúdenia. V takom prípade je podľa jeho názoru namieste otázka, prečo výberová komisia a kontrolná komisia zriadená súdnou radou dospeli k opačnému záveru ako súdna rada, keďže „nezistili také skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že nespĺňa predpoklady sudcovskej spôsobilosti, ktoré dávajú záruku, že bude funkciu sudcu vykonávať riadne“. Takýto proces rozhodovania súdnej rady sa vymyká štandardnom objektívnosti a transparentnosti a v žiadnom prípade ho za taký nie je možné považovať.

6. Poukazuje na to, že rovnakého hromadného výberového konania ako on sa zúčastnila aj [REDAKOVANÉ] ([REDAKOVANÉ]), u ktorej sa súdna rada na 12. zasadnutí konanom 10. decembra 2024 jednomyseľne zhodla na tom, že predpoklady na výkon funkcie sudcu spĺňa, hoci ju, obdobne ako sťažovateľa, „psychológovia neodporučili na výkon funkcie sudcu“. Sťažovateľovi dodáva, že mu „nie je známy obsah psychologického posúdenia tejto uchádzačky“.

7. Namieta, že proces rozhodovania a samotné rozhodnutie súdnej rady v jeho prípade neboli objektívne a transparentné, ale boli voči nemu zjavne diskriminačné. Napadnutý proces súdnej rady vykazuje významné známky arbitrárnosti a zasahuje do základného práva sťažovateľa na prístup k verejnej funkcii za rovnakých podmienok podľa čl. 30 ods. 4 ústavy, práva vstúpiť

bez akýchkoľvek rozdielov a neodôvodnených obmedzení za rovnakých podmienok do verejných služieb svojej krajiny podľa čl. 25 písm. c) medzinárodného paktu, práva na rovnaké zaobchádzanie podľa čl. 12 ods. 1 a ods. 2 ústavy, čl. 14 dohovoru a čl. 26 medzinárodného paktu, ako aj základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

III.

Vyjadrenie súdnej rady

8. K ústavnej sťažnosti sa súdna rada vyjadrila listom č. CR-578/2005-1451 z 20. februára 2025, v ktorom uviedla, že pri zisťovaní predpokladov sudcovskej spôsobilosti sťažovateľa nepostupovala svojvoľne, ale striktnie podľa čl. 141 ods. 6 písm. b) ústavy zákona o súdnej rade a § 6 zákona o súdnej rade. Hlasovanie č. 49 o návrhu uznesenia prebehlo verejne a v súlade s § 6 ods. 6 zákona o súdnej rade, ktorý ustanovuje, že na prijatie uznesenia súdnej rady je potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny všetkých jej členov. Z podkladov získaných pri overovaní predpokladov sudcovskej spôsobilosti sťažovateľa (uchádzača) a z priebehu zasadnutia súdnej rady sú dôvody nezískania dostatočného počtu hlasov na overenie predpokladov sudcovskej spôsobilosti identifikovateľné. Sťažovateľ v rámci svojho vypočutia dostal dostatočný časový priestor na vyjadrenie svojich postojov alebo názorov, nebol limitovaný žiadnym časovým úsekom a na záver bol vyzvaný, či chce ešte niečo ďalšie uviesť. Tento ponúknutý priestor na vyjadrenie, aj akýchkoľvek námietok, nevyužil. Priebeh rokovania a rozhodovanie súdnej rady boli založené na nediskriminačnom základe a nijakým spôsobom nenarušili ústavné štandardy zakotvené v čl. 30 ods. 4 ústavy, štandardy zakotvené v čl. 25 písm. c) a čl. 26 medzinárodného paktu ani iné práva sťažovateľa. Obsahom základného práva podľa čl. 30 ods. 4 ústavy nie je ani právo funkciu sudcu získať a ani právo na odôvodnenie nepriaznivého rozhodnutia súdnej rady v procese prístupu k tejto funkcii (III. ÚS 79/04).

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, základných práv sťažovateľa podľa čl. 30 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 14 dohovoru a práv podľa čl. 25 písm. c) a čl. 26 paktu postupom súdnej rady na 11. zasadnutí konanom 20. novembra 2024, ktorého výsledkom bolo neprijatie uznesenia v znení citovanom v bode 3 odôvodnenia tohto uznesenia, keďže zaň nehlasovala nadpolovičná väčšina všetkých jej členov podľa § 6 ods. 6 zákona o súdnej rade.

10. Vychádzajúc zo zásady viazanosti ústavného súdu rozsahom a dôvodmi návrhu [§ 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], je v posudzovanej veci potrebné ustáliť, čo je obsahom napadnutého základného práva podľa čl. 30 ods. 4 ústavy v špecifickom prípade kandidáta na vymenovanie za sudcu a či okolnosti, za ktorých uvedené uznesenie súdnej rady nebolo prijaté, nasvedčujú tomu, že došlo k jeho porušeniu v neprospech sťažovateľa, ktorý takýto postup súdnej rady nepovažuje za objektívny a transparentný, ale zjavne diskriminačný a arbitrárny (body 4 až 7).

11. Článok 30 ods. 4 ústavy zaručuje každému občanovi právo na prístup k verejnej funkcii za rovnakých podmienok. Základné právo v ňom obsiahnuté definoval ústavný súd ako kľúčové politické právo, ktoré súvisí s charakterom Slovenskej republiky ako demokratického a právneho štátu [čl. 1 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 92/2012)]. Ústavný súd už v minulosti vo svojej rozhodovacej činnosti výslovne identifikoval niektoré z verejných funkcií, na ktoré sa vzťahuje ochrana čl. 30 ods. 4 ústavy. Patrí medzi nich aj funkcia sudcu všeobecného súdu, ktorý je podľa ústavy bezprostredným vykonávateľom jednej zo zložiek štátnej moci, súdnej moci (napr. III. ÚS 79/04, II. ÚS 29/2011).

12. Obsahom základného práva podľa čl. 30 ods. 4 ústavy je prístup k volenej a inej verejnej funkcii a možnosť nediskriminačného uchádzania sa o takú funkciu. Označený článok nezaručuje právo verejnú funkciu dostať, ale iba právo na prístup k nej, t. j. právo uchádzať sa o verejnú funkciu za rovnakých podmienok, aké majú vytvorené iní uchádzači (IV. ÚS 299/2011, I. ÚS 397/2014).

13. Orgány zabezpečujúce prístup k voleným a iným verejným funkciám môžu porušiť čl. 30 ods. 4 ústavy aj tým, že „sťažia, uľahčia alebo znemožnia uchádzanie sa o funkciu“ (III. ÚS 75/01), resp. ak nezabezpečia „objektívitu konania“ (II. ÚS 9/00). V nadväznosti na uvedené východiská ústavný súd tiež uviedol (II. ÚS 5/03), že „v právnom štáte je nevyhnutné, aby každý orgán verejnej moci postupoval pri výkone svojej právomoci tak, že zabezpečí objektivitu svojho postupu smerujúceho k ochrane alebo uplatňovaniu základného práva alebo základnej slobody, ako aj objektivitu samotného rozhodovania o ochrane a uplatňovaní základného práva alebo základnej slobody, a to bez ohľadu na to, či tento postup prebieha v právne formalizovanom rámci alebo iba v rámci faktickej činnosti príslušného orgánu. Uplatňovanie a ochrana každého základného práva alebo slobody musí byť v činnosti každého orgánu verejnej moci zabezpečená reálne a musí prebiehať na nediskriminačnom základe. Táto požiadavka sa dotýka každého úkonu orgánu verejnej moci, ktorý priamo alebo aspoň sprostredkovane súvisí s ochranou alebo uplatňovaním základného práva alebo slobody.“. Vo veci sp. zn. PL. ÚS 35/03 ústavný súd uviedol, že „subjektom tohto práva je každý občan Slovenskej republiky, ktorý sa o volenú funkciu uchádza“ (k tomu pozri aj I. ÚS 76/2011).

14. Porušenia základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám podľa čl. 30 ods. 4 ústavy sa možno účinne domáhať vtedy, ak v súvislosti s ním dôjde zároveň aj k porušeniu ústavnej zásady rovnakého zaobchádzania (nediskriminácie), ktorá je v označenom ustanovení ústavy explicitne vyjadrená dikciou „... za rovnakých podmienok“ (I. ÚS 397/2014). V nadväznosti na túto požiadavku ústavný súd vo veci sp. zn. II. ÚS 161/03 vyslovil, že k možnému porušeniu ústavnej zásady rovnakého zaobchádzania (nediskriminácie) môže dôjsť iba v okruhu osôb nachádzajúcich sa v rovnakej právnej a/alebo faktickej situácii, pričom s niektorými z nich sa zaobchádza odlišne bez rozumného a racionálneho dôvodu. Podobne podľa záveru ústavného súdu vo veci sp. zn. II. ÚS 5/03 základný princíp rovnosti je porušený vždy vtedy, ak sa s jednou skupinou adresátov noriem v porovnaní s inou skupinou zaobchádza inak, hoci medzi oboma skupinami nie sú rozdiely takého druhu a takej závažnosti, že odôvodňujú takéto nerovnaké zaobchádzanie. Totožné východiská ústavný súd zopakoval aj vo veci sp. zn. I. ÚS 76/2011.

15. Na základe dosiaľ uvedeného ústavný súd sumarizuje, že podstatou základného práva vyplývajúceho z čl. 30 ods. 4 ústavy je zachovanie prístupu k verejnej funkcii za rovnakých podmienok, teda bez možnosti diskriminačného správania zo strany orgánu verejnej moci

pri výkone jeho kreačnej právomoci. Zaistenie rovnakých podmienok prístupu k verejnej funkcii si pritom vyžaduje, aby ustanovené (uplatňované) kritériá prístupu k verejnej funkcii boli objektívne a primerané. K možnému porušeniu ústavnej zásady rovnakého zaobchádzania (nediskriminácie) v súvislosti so základným právom na prístup k verejnej funkcii môže dôjsť iba v okruhu osôb nachádzajúcich sa v rovnakej právnej a (alebo) faktickej situácii, pričom s niektorými z nich sa zaobchádza odlišne bez rozumného a racionálneho dôvodu. K diskriminačnému prístupu vo vzťahu k určitému uchádzačovi o verejnú funkciu dôjde vtedy, ak tento bude (bol) „znevýhodnený oproti iným občanom nachádzajúcim sa v rovnakej právnej a/alebo faktickej situácii“ (I. ÚS 76/2011, m. m. tiež II. ÚS 48/97, III. ÚS 75/01).

16. Vo vzťahu k súdnej rade je potrebné uviesť, že s účinnosťou od 1. januára 2021 je v ústave definovaná ako ústavný orgán sudcovskej legitimacy, do ktorého pôsobnosti patrí (okrem iných) prijímať stanovisko, či kandidát na vymenovanie za sudcu spĺňa predpoklady sudcovskej spôsobilosti, ktoré dávajú záruku, že funkciu sudcu bude vykonávať riadne (čl. 141a ods. 1 a ods. 6 ústavy). Na prijatie uznesenia súdnej rady je potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny všetkých jej členov (čl. 141a ods. 7 ústavy a § 6 ods. 6 zákona o súdnej rade).

17. Rozhodnutia súdnej rady nie sú vyhotovované vo forme podobnej individuálnym aktom aplikácie práva (súdny alebo administratívny rozhodnutiam), preto neobsahujú odôvodnenie v štandardnej písomnej podobe. Základné východiská spôsobu spoznávania dôvodov vedúcich k prijatiu konkrétneho rozhodnutia súdnej rady ústavný súd vyslovil v náleze sp. zn. II. ÚS 29/2011 13. decembra 2012 (ZNaU 54/2012). Po rozhodnutí o porušení základného práva sťažovateľa na prístup k voleným a iným verejným funkciám neodôvodnením rozhodnutia o vymenovaní do funkcie sudcu v ňom vyslovil závery, že (vtedy) novozavedená právna úprava vyhotovovania zvukového záznamu a zápisnice zo zasadnutí súdnej rady v § 6 ods. 10 zákona o súdnej rade vytvára rovnováhu medzi nezávislosťou či autonómnosťou súdnej rady na jednej strane a jej zodpovednosťou a transparentnosťou na strane druhej. Aj v čase prijatia napadnutého uznesenia platila tá istá právna úprava, ktorá ustanovovala, že z každého zasadnutia súdnej rady sa vyhotovuje zvukový záznam a zápisnica, z ktorej musí byť okrem účasti, programu zasadnutia súdnej rady a obsahu prijatých uznesení zrejmý aj obsah, priebeh rokovania a výsledok hlasovania o jednotlivých bodoch programu zasadnutia súdnej rady.

18. Následne ústavný súd v ďalších rozhodnutiach zotrval na argumentácii a záveroch vyplývajúcich zo spomínaného nálezu (III. ÚS 531/2014, I. ÚS 238/2015, III. ÚS 588/2016, I. ÚS 293/2017, III. ÚS 135/2018). Je teda možné uzavrieť, že prijaté uznesenia súdnej rady spolu so zápisnicami z hlasovania, zápisnicami zo zasadnutia súdnej rady a zvukovými záznamami zo zasadnutí súdnej rady pokrývajú ústavné štandardy nearbitrárnosti rozhodovania súdnej rady (porovnaj nález PL. ÚS 6/2018 zo 17. marca 2021, body 50 a 51).

19. Z ústavnej inštitucionálnej úpravy súdnej rady vyplýva predpoklad, že členovia súdnej rady majú k jednotlivým posudzovaným otázkam svoju pozíciu, ktorú vyjadrujú v rozprave. Následné rozhodnutie každého člena v hlasovaní je jeho voľnou úvahou, ktorá neznamená absenciu úvah pre určité hlasovanie (to je svojvôľa), ale dovoľuje mať každému členovi svoje vlastné dôvody. U členov súdnej rady sa teda predpokladá, že budú mať určité predstavy o koncepcii justície, pričom sa vyžaduje prienik predstáv aspoň 10 členov na to, aby došlo k rozhodnutiu. Ústavodarca

nepredpisuje jeden model výberu sudcov a jeden model uvažovania o sudcovskom povolaní, ale deleguje to na demokraticko-expertný orgán (PL. ÚS 6/2018).

20. Na totožných právnych východiskách sú založené aj existujúce rozhodnutia ústavného súdu, ktorými nebolo vyhovené ústavným sťažnostiam proti rozhodnutiam súdnej rady o tom, že sťažovateľ nespĺňa predpoklady sudcovskej spôsobilosti (napr. I. ÚS 396/2016, I. ÚS 293/2017, II. ÚS 164/2017, I. ÚS 306/2022).

21. Reštriktívnym pohľadom na označený čl. 30 ods. 4 ústavy, ktorého obsah ústavný súd vymedzil v bodoch 11 až 15 tohto odôvodnenia, je možné jednoznačne skonštatovať, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nepredniesol žiadne skutkové tvrdenia o jeho právnej diskriminácii, resp. žiadne okolnosti, z ktorých by bolo možné vyvodit' jeho právnu nerovnosť oproti inej uchádzačke o funkciu sudcu pri spornom rozhodovaní súdnej rady, ktorej obsah psychologického posúdenia ani nepozná (nie je mu známy). Pre posúdenie, či postup, resp. rozhodnutie súdnej rady možno považovať za diskriminačné, teda či nimi mohlo dôjsť k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, je potrebné zohľadniť, či súdna rada vo vzťahu ku konkrétnemu kandidátovi na funkciu sudcu aplikovala inú procedúru než vo vzťahu k všetkým ostatným kandidátom v tej istej právnej pozícii, čo sťažovateľ nielenže nepreukázal, ale ani netvrdil.

22. Nielen v prípade sťažovateľa, ale aj v prípadoch všetkých ostatných kandidátov je rozhodovanie súdnej rady výsostne individuálnej povahy, a to z hľadiska skutkovej pozície vyplývajúcej z kompletného procesu zabezpečovania podkladov na rozhodovanie o predpokladoch sudcovskej spôsobilosti, jeho posúdenia, priebehu vypočutia toho-ktorého kandidáta súdnou radou a následného rozhodovania každého jednotlivého člena súdnej rady. Skutkové okolnosti preto *a priori* nemôžu obsahovať prvky diskriminácie.

23. Ako už ústavný súd zdôraznil, za platnej a účinnej právnej úpravy pri absencii „štandardného“ písomného odôvodnenia je možné spoznávať dôvody rozhodnutia súdnej rady predovšetkým zo zápisnice a z obsahu zvukového záznamu z jej zasadnutia. Je pochopiteľné, že dodržanie požiadavky transparentného konania je citlivo vnímané pri posudzovaní predpokladov sudcovskej spôsobilosti. Ústavný súd zdôrazňuje, že odhalenie, ktoré konkrétne informácie zistené o uchádzačovi boli zo strany súdnej rady vnímané ako problematické pre budúci výkon funkcie, musí vyplývať zo samotného priebehu zasadnutia súdnej rady, z otázok kladených uchádzačovi pri vypočutí, prípadných reakcií členov súdnej rady či z predložených materiálov.

24. Z obsahu zápisnice z 11. zasadnutia súdnej rady konaného 20. novembra 2024, na ktorom nebolo prijaté uvedené uznesenie, vyplýva, že sťažovateľ sa ho zúčastnil osobne, pričom „mal možnosť sa oboznámiť s podkladmi a materiálmi zadováženými súdnou radou, túto možnosť využil a nemá k nim výhrady“. V tejto súvislosti aj súdna rada vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti (bod 8) zopakovala, že sťažovateľ v rámci svojho vypočutia dostal dostatočný časový priestor na vyjadrenie svojich postojov alebo názorov, nebol limitovaný žiadnym časovým úsekom a na záver bol vyzvaný, či chce ešte niečo ďalšie uviesť. Tento ponúknutý priestor na vyjadrenie, aj akýchkoľvek námietok, nevyužil.

25. Nasledujúce samotné rozhodovanie súdnej rady hlasovaním znamená, že každý z jej členov, ktorý sa na hlasovaní zúčastnil, si musel vytvoriť vlastný vnútorný názor na otázku, či uchádzač – sťažovateľ – spĺňa všetky zákonné predpoklady sudcovskej spôsobilosti. Hodnotenie naplnenia

týchto predpokladov zo strany jednotlivých uchádzačov podlieha voľnej úvahe tohto-ktorého člena súdnej rady, ktorý nie je povinný svoje myšlienkové pochody odôvodniť zápisničnou formou, a rozhodnutie sa prijíma zhodou názoru nadkritickej masy hodnotiteľov, formou hlasovania kolektívneho orgánu. Do tejto voľnej úvahy nie je ústavný súd oprávnený vstupovať ani ju nemôže nahrádzať úvahou vlastnou. Ústavný súd nie je oprávnený vyhodnocovať konkrétne skutkové okolnosti, ktoré boli spôsobilé ovplyvniť hlasovanie jednotlivých členov súdnej rady. V tejto súvislosti sám nemôže posudzovať, či niektorý z dôvodov vylučujúcich, resp. spochybňujúcich splnenie predpokladov sudcovskej spôsobilosti bol naplnený. To ponecháva ústavná i zákonná úprava vo výlučnej pôsobnosti súdnej rady. Ústavný súd nie je opravným (a ani skutkovým) súdom, ktorý by bol oprávnený samostatne preverovať splnenie jednotlivých hmotnoprávných predpokladov spôsobilosti alebo ich absenciu. Ide o autonómne právo súdnej rady, za ktoré nesie ako celok zodpovednosť, a zároveň o individuálnu diskreciu každého člena súdnej rady na úrovni expertnej voľnej úvahy.

26. Podstatným pre rozhodnutie ústavného súdu je, že sťažovateľ sa ako kandidát na funkciu sudcu z hromadného výberového konania zúčastnil konania pred súdnou radou o predpokladoch sudcovskej spôsobilosti. Sťažovateľ netvrdí, že by nedostal príležitosť vyjadriť sa k zisteniam vyplývajúcim z podkladov a materiálov zabezpečených súdnou radou a zároveň nemožno mať rozumné pochybnosti o možnosti sťažovateľa rozpoznať skutočnosti, ktoré členovia súdnej rady mohli vnímať ako problematické pre výkon funkcie sudcu, keďže aj v ústavnej sťažnosti uvádza, že *«... na predmetnom zasadnutí Súdnej rady zdôraznil, že začal navštevovať osobnostného kouča a vie identifikovať „spúšťače“ svojho správania a pracovať s nimi»*. Ústavný súd preto nepovažuje za opodstatnenú námietku sťažovateľa, že nevie, aké okolnosti ho z pohľadu súdnej rady vylučovali z výkonu funkcie sudcu, domnieva sa však, že dôvod jeho vylúčenia spočíval v záveroch (prekonaného) psychologického posúdenia, keďže počas rozpravy ho jedna členka súdnej rady konfrontovala s otázkou vypracovania kontrolného psychologického posúdenia.

27. Ústavný súd teda uzatvára, že účelom ochrany poskytovanej v čl. 30 ods. 4 ústavy je zabezpečenie rovnosti prístupu k voleným a iným verejným funkciám v stanovení takých podmienok, ktoré budú garantovať, že právnymi predpismi akejkoľvek právnej sily, ako aj praxou orgánov verejnej moci nemožno v rovnakom okamihu a v rovnakej situácii preferovať niektoré skupiny pred inými, prípadne ich vystaviť nerovnosti v podobnej právnej situácii. Porušenie tohto ústavného príkazu je dôvodné vysloviť iba za situácie zistenia diskriminácie osôb v rovnakej faktickej alebo právnej situácii, a to bez rozumného a racionálneho dôvodu (II. ÚS 161/03, II. ÚS 48/97). Takúto formu porušenia čl. 30 ods. 4 ústavy sťažovateľ nepreukázal. Práve naopak, priebeh rokovania a rozhodovanie súdnej rady boli založené na nediskriminačnom základe a nijakým spôsobom nenarušili ústavné štandardy zakotvené v čl. 30 ods. 4 ústavy, ktorých porušenie sťažovateľ namietal.

28. Ústavnému súdu preto neostávalo iné, iba konštatovať, že napadnutým postupom súdnej rady nedošlo k porušeniu čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, základných práv sťažovateľa podľa čl. 30 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 14 dohovoru ani práv podľa čl. 25 písm. c) a čl. 26 paktu, preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu